

Pohádka o Únětickém pivovaru

V těchto dnech vychází tajemná knížka. Je plná bláznivých skřítků, rodiny Tkadleců a všudypřítomného piva. Podle těchto indicií je jasné, kde se odehrává – v Únětickém pivovaru. Je zdánlivě obyčejný. Ale pokud by do něj člověk přišel v noci s lupou a čelovkou na hlavě, nestačil by se divit. Je tu totiž ještě jeden pidiskřítkovský pivovar se svéráznými pidipravidly a pidiživotem. Co se ale stane, když do něho přijde nová rodina s osmiletou Kamilou a desetiletou Kačkou? Poznáte, jestli se podle vybrané kapitoly podařilo propojit oba světy mezi sebou? Knižka je k dostání přímo v Únětickém pivovaru a v nakladatelství www.e-garamont.cz

Mezitím na humnech v Únětickém pivovaru nastala panika.

Ředitel Kvašan, nejchytřejší ze skřítků, dal všechny svolat, ale vlastně to ani nebylo nutné. Všech šest skřítků od rána o ničem jiném nemluvalo. Skřítkovští koně Čerňák a Hnědačka mezi nimi splašeně pobíhali a Hvozdoň, hlavní sušič sladu, se je neúspěšně snažil chytit. Když se mu to nedařilo, tak alespoň divoce máchal rukama a hulákal: „Lidi, jsou tu lidi!“

Kvašan se rozhodl vše překřičet: „Ticho, všichni ticho!“

Skřítkové ztichli, jako když utne, a zmatek a řev vystřídala nehybnost a ticho. Skřítkové zmatek milují, ale stejně tak mají rádi i řád. Nic mezi tím. I koně se zastavili a všichni hleděli na Kvašana, který se nadechl a spustil:

„Jakožto ředitel našeho tajného skřítkovského pivovaru zahajuji mimořádný sněm. Prosím pana účetního Ječmáka, aby zkontroloval, zda jsou všichni přítomní.“

Skřítek Ječmák pomalu rozevřel tlustou knihu, nasadil si brýle a četl:

„Skřítek Ječmák?“

A hned si také odpověděl: „Zde!“

„Sebe číst nemusíš, všichni vidíme, že jsi tady,“ zavolal na něj odborník na zrání piva, skřítek Bublina.

Ječmák ho přísně zpražil pohledem:

„Podle našich zákonů a pravidel, sepsaných v knihách Spilka I a Spilka II, zde konkrétně v knize Spilka I, v článku 12, odstavci 3 bé se píše: „Nastane-li mimo-

řádná událost, kupříkladu, je-li pivo uvařeno špatně či je-li zde přítomno lidské plémě, tak všichni skřítkové pracující či ostatní, jen tak čumící, se musí neprodlehně dostavit na mimořádný sněm. A na vyzvání musí ihned odpovědět svým jménem. A na vás, pane Bublino, na vás to platí obzvlášť. Protože vy většinou nepracujete a jen tak čumíte, kde co lítá.“

„To není pravda,“ bránil se Bublina.

„Jednou jedinkrát jsem se v práci zastavil, byl jsem zrovna po planých skřítkovicích. To je fakt hrozná nemoc, jak všichni víte. Vy jste mě při tom náhodou viděl

a od té doby všichni tvrdíte, že nic nedělám! Jste špatný skřítek! Celý svět je špatný! Nikdo mě tu neocení. Ale kdybych já přestal doopravdy pracovat, tak se to tu úplně celé rozpadne.“

Ječmák zavrtěl nevěřícně hlavou a zamával knihou. „Že jste měl plané skřítkovice, se zde nepíše. Kdybyste měl skutečně tuto zákeřnou nemoc, tak byste byl doma déle než jeden den. Naopak je ale zde v kronice psáno, že jste dorazil do práce mírně řečeno ospalý a hned poté jste usnul. Stalo se tak přesně před 27 lety ve čtvrtek 15. dubna

v 17.01! A kronika, to jsou naše zákony. A zákony nejsou žádné záhony, aby se po nich jen tak šlapalo. I když po záhoně se také šlape, ale až po sklizni. Až po sklizni... No ehm... Chtěl jsem prostě říct, že my skřítkové zákony dodržujeme. A jsou nám všem srozumitelné."

„Já to s těma jménama naprosto chápu, nejsem blbej,“ ozval se plnič lahví, skřítek Zátka, „ale úplně nevím, co teda mám jako přesně dělat?“

„Vždyť to teď říkal!“ přerušil ho Kvašan.

„No dobře, ale tady Máček to říkal jenom Bublino! Takže to znamená, že se má přihlásit jenom Bublina, ne?“ rozvíjel dál svoji myšlenku Zátka.

„Jsem Ječmák, ne žádný Mák, natožpak Máček,“ ozval se dopáleně účetní Ječmák.

„Máček jako Ječmáček, vždyť to je jedno. To je jako prašť nebo uhod,“ nenechal se rozhodit Zátka.

„Já vám něco řeknu,“ ozval se najednou kuchař a odborník na chmel Chmelík, „... husíme hee hodnout esli...“

„Není ti rozumět, nejdřív to dožvýkej a pak mluv,“ vyzval ho Kvašan.

„Pozóóór, lidi útočil!“ proběhl kolem opět hlavní Hvozdoň, který se ještě nestihl zastavit a zaregistrovat, že už se dávno začalo sněmovat.

Kvašan si povzdechl a do vousů si zamumlal něco o tom, že ředitel si své podřízené nevybírá, a pak nahlas pokračoval:

„Teď každý z vás řekne, co si vlastně myslí o tom, že jsou tu noví lidé. Začnu já. Víte, že to tady v našem nevelkém skřítkovském pivovaru od nepaměti vedu.

Jsem ředitel, mám na starost kvašení piva a zodpovídám za to, jak bude pivo nakonec chutnat. Po celá staletí tady vaříme pivo, a to jak pro nás, tak hlavně pro všechny skřítky z okolí. To, že se teď tady objevili lidé, je podle mě dobrá zpráva! Můžeme se s člověkem spojit, jako jsme to dělali před lety, budeme silnější a dokážeme vařit ještě lepší pivo! Přežili jsme toho tolik, vichřici, přemnožení krys, a hlavně požár, který založil věčně opilý a protivný Bublina. Přežili jsme požár, přežijeme všechno!“

„Hlavně to moc nenafukuj,“ skočil mu do řeči Bublina. „To s tím ohněm byl omyl, já za to nemohl. Mám na starosti zrání piva. A to logicky znamená, že ho musím taky ochutnávat. Ale tahle várka byla zralá až moc. Já za nic nemůžu. V tom mají prsty ostatní a konkrétně za ten požár může tady přítomnej skřítek Zátka!“

„Cože, já? Já mám na starosti úplně něco jiného. Já plním lahve a pak je zátkuju. Plním sudy pivem, který ty mi pošleš. Podle mě ale neumíš poznat, kdy je to pivo doopravdy zralý. Holt asi nejsi na tu svou práci dost zralý!“ opáčil Zátka.

„Místo zátkování piva by sis měl zazátkovat pusku,“ nenechal si nic líbit Bublina. Zátka s Bublínou všude chodili spolu a neustále se mezi sebou o něco hádali. Nebo spíše dohadovali. Jeden musel mít za každou cenu opačný názor než ten druhý. Bublina byl velmi negativní, Zátka zase ve všem viděl to dobré.

Bublina tak zákonitě nechtěl mít s lidmi nic společného. „Lidi se uměj jenom roztahovat! Chytí nás a dají nás do zoo nebo do cirkusu.“

Zátka měl samozřejmě opačný názor: „A co kdybychom si z lidí udělali zoo my? A chodili se na ně dívat?“

Ječmák si mnul své pečlivě pěstěné vousy a celou diskusi podrobně zaznamenával do knihy. Zákony, pečlivost a přísné dodržování pravidel, to bylo něco pro něj.

Prozatím tedy mezi skřítky mírně převažoval názor, že mají lidem říct, že tu v pivovaru po staletí žijí a chtějí s nimi spolupracovat. Pro byli Kvašan a Zátka.

Opačného názoru, tedy že mají zůstat v utajení a lidí si vůbec nevšímat, byl zatím jen Bublina.

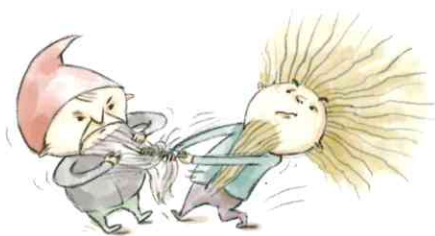
Teď však dostal slovo žrout Chmelík. Jeho úkolem bylo vařit pivo a sypat do něj chmel. Vařil nejen pivo, ale také jídlo pro všechny skřítky. A to byl kámen úrazu. Chmelík totiž strašně rád jedl: všechno, všude a pořád. Mnohokrát mu při vaření piva spadl do kádě kousek housky nebo celý bonbon a pivo pak chutnalo houskově či bonbonově a všichni se na něj zlobili. A křičení neměl Chmelík rád. Vlastně ještě jednu věc neměl vůbec rád: cokoli dělat s prázdným žaludkem.

Když po něm někdo něco chtěl a on měl přitom hlad, dal to hned rázně najevo. Dnes byl ale v dobré náladě, v jedné ruce držel párek a ve druhé sýr. Sýr byl sice určen na špagety, které měli mít skřítky k večeři, ale Chmelík místo toho dospěl k závěru, že ho raději sní.

„Chtěl jsem říct, že je důležitý, abychom se před tak zásadním rozhodnutím najedli,“ řekl a zakousl se do párku.

„K věci,“ zašumělo to kolem.

„Tak a je to v břichu. Mňam. A teď řeknu důležitou věc.“ Nejprve pohlédl na shromážděné skřítky, kteří netrpělivě čekali na jeho rozhodnutí, pak se podíval na párek a zjistil, že mu chybí hořčice. „Důležitá věc je, že párek se jí vždycky s hořčicí,“ prohlásil a odešel si pro hořčici. Slovo si vzal tedy raději Ječmák. „Číslo mluví za vše. Roční výstav našeho skřítkovského pivovaru dosáhl letos 375 skřítkolitrů.“

„Tolik že u nás bylo výstav? Jak to, že o tom nevím?“ Zapojil se konečně do debaty i Hvozdoň, který zrovna běžel kolem a byl celý uříčený. „Pamatuji si pouze jednu výstavu. A na té jsem vystavoval své autoportréty. Pamatujete? Obrazy jako: Hvozdoň s květinou, Hvozdoň na hvozdu či Hvozdoň kreslí Hvozdoně. O jiné výstavě bych určitě věděl, protože kromě sušení sladu mám zde na starost i kulturu, jelikož jsem z vás jediný trochu umělecky založený.“

„Umělecky založený? To myslíš ten matla patla obraz, na kterém čumíš na kytku? Místo sušení sladu bys měl sušit hubu a tolik nemluvit,“ opřel se do něj Bublina.

„Rád bych pokračoval,“ navázal Ječmák,

a dál odříkával statistiky o tom, kolik za celé období vyrobili piva, kolik to dělá sudů, kolik várek se nepovedlo a kam všude pivo vozí.

Když se ho však ředitel Kvašan zeptal, zda by tedy podle něj měli zůstat v uta-

jení nebo se ukázat, tak odpověděl, že je důležité držet se historie a tradice. „A historie říká, že někdy je lepší nevidět a neslyšet a někdy zase vidět a slyšet. Musím si proto pečlivě projít znovu všechny záznamy a odpověď dodám za několika dnů.“

„Nebo taky roků,“ poznamenal Bublina. Ječmák se sice nadechl k odpovědi, ale nakonec raději mlčel.

V podstatě ale ve své dlouhé řeči neřekl ani ano, ani ne. Ale skřítkové jen pokývali hlavou, rádi o všem diskutovali.

Jako poslední dostal slovo Hvozdoň,

který měl na starosti sušení sladu na hvozdu. A názory se u něj měnily jako počasí: jednou byl zamračený jako mrak a během minuty hned zářil jako slunce. Dnes měl dobrou náladu, a tak řekl, že by se s lidmi skamarádil. Pak se opravil, že spíš ne. Hned nato zase otočil a řekl, že dvakrát jo a jednou ne. „Nebo spíš dvakrát ne a jednou jo. Ano, ne. Vlastně nevím, jsem z toho rozhodování úplně vyčerpaný,“ dodal nakonec ztěžka a rozplakal se.

Kvašan ho utěšoval. „Přece nemusíš všechno vědět hned. Odpočiň si, dej se dohromady a za chvíli se tě zeptám znovu.“

Chmelík se právě vrátil najedený a mastné ruce od párků si otíral o kalhoty: „Přemýšlel jsem o tom a myslím, že jsou pro nás lidi spíš nebezpeční. Mohli by nám vyjít všechny naše zásoby. A ukradli by nám naše tajné recepty, třeba na mou skvělou hlínovou omáčku. Nebo bychom museli jíst jejich jídla a to bych nepřežil. Třeba ta jejich svíčková je ze samých svíček...“

Kvašan všem poděkoval, a jako správný ředitel si vzal poslední slovo. Jelikož chtěl ostatní přesvědčit, začal na skřítky nenápadně naléhat. Mluvil o tom, že by se mohli s novými lidmi skamarádit a vařit pivo společně. „Máme přece tolik re-

ceptů z minulých století. Můžeme se vzájemně něco naučit. Mohli bychom cestovat. Lidé určitě znají i skřítky z jiných měst, zemí a kontinentů. A mohli bychom k nim jezdit na návštěvy. A třeba ti noví lidé také začnou vařit pivo a my budeme mít možnost vidět při práci skutečného sládky. Vždyť lidského sládky nemáme už dobrých sto let!“

„Ano, ano, to bude skvělé,“ ozval se věčně dobře naložený Zátka.

Bublina jeho nadšení nesnášel, a tak si raději začal česat své dlouhé vousy, ale hřeben se mu v nich zadrhl. Zátka mu hned přispěchal na pomoc a začal mu hřeben z vousů tahat. Tím ho ale ještě více zašmodrchal, takže už nešel vyndat vůbec. Začali se hádat o to, kdo má hezčí vousy, a úplně přestali poslouchat, o čem Kvašan mluví.

„Basama s fousama, necháte toho!“ rozkřikl se na ně Kvašan. „Teď vám řeknu výsledek hlasování. Pro to, abychom se s lidmi spřátelili, jsou Zátka a já, Kvašan. Pro to, abychom zůstali schovaní a vyčkali pár století, jsou Bublina s Chmelíkem. Hvozdoň a Ječmák ještě nevědí, takže výsledkem je, že je to nerozhodně.“

Kouknul se na malé skřítkovské koně. Hnědačku a Čerňáka. Možná že by mohli rozhodnout oni. Koně se však vydali k čerstvému senu a pustili se do něj. Přeci jenom zítra rozvázejí várku sudů a potřebují se na cestu posilnit.

Kvašan je pozoroval, nejraději by si koně osedlal a projel se jen tak pivovarem. Lidí nelidi. Povzdychl si, otočil se k ostatním skřítkům a prohlásil: „Tímto je to jasné. Dohodli jsme se, že se dohodneme.“ Ozval se potlesk. Šest skřítků, šest odlišných názorů. Ale jedno měli společně, milovali začátky a konce sněmů. ■

